

bańkowski

JACEK JAN BAŃKOWSKI

Jacek J. Bańkowski urodził się 27 marca 1940 roku we Lwowie. Po ukończeniu szkoły podstawowej (1953) i liceum ogólnokształcącego (1957), jako laureat V Olimpiady Fizycznej rozpoczął studia na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej, które ukończył w 1962 roku. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 1964 roku, za rozprawę pt. *O pewnym quasi-binarnym systemie liczenia i jego zastosowaniach w równoległych maszynach cyfrowych*, a stopień naukowy doktora habilitowanego w 1966 roku za rozprawę pt. *Niezawodność, redundancja i szybkość pracy cyfrowych przetworników informacji*. Obydwa stopnie zostały nadane przez Radę Wydziału Łączności (Elektroniki). W 1973 roku uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego.

Po ukończeniu studiów podjął pracę jako nauczyciel akademicki w Instytucie Informatyki (ostatnia nazwa) na Wydziale Elektroniki (na stanowiskach od asystenta do profesora nadzwyczajnego). Po krótkim okresie pracy w Centralnym Ośrodku Informatyki Politechniki Warszawskiej (1974–1975) przeszedł do Instytutu Informacji Naukowej, Technicznej i Ekonomicznej. W IINTE pełnił w latach 1975–1982 funkcję zastępcy dyrektora ds. naukowych, a w latach 1982–1991 — dyrektora. W latach 1998–2002 podjął dodatkowo pracę w Wyższej Szkole Przedsiębiorczości i Zarządzania im. Leona Koźmińskiego, gdzie kierował Zakładem Informatyki i był członkiem Senatu uczelni.

Zainteresowania badawcze Jacka Bańkowskiego na początku koncentrowały się na

własnościach cyfrowych przetworników informacji, arytmetyce maszyn cyfrowych i teorii niezawodności. Opracował w tym czasie oryginalne algorytmy dla działań arytmetycznych w tzw. zero-jedynkowym systemie zapisu liczb i metodę oceny niezawodności układów cyfrowych opartą na matematycznej teorii informacji. Od około 1970 roku głównymi zainteresowaniami Jacka Bańkowskiego stały się języki programowania i ich kompilatory, a także systemy baz danych. W tych dziedzinach opracował m.in. metodę opisu składni języka programowania za pomocą innego języka, a także system zarządzania tekstową bazą danych UNIPOLIS. Kierował trzema projektami badawczymi, finansowanymi przez KBN — *Realizacja pierwszej wersji użytkowej wielojęzycznego systemu informacyjno-wyszukiwawczego UNIPOLIS* (1992–1993), *Opracowanie metod i narzędzi strukturalnej i semantycznej*

Słowa kluczowe

- informatyka
- programowanie
- bazy danych

B

analizy dokumentów tekstowych dostępnych w postaci graficznej (1995–1997) oraz *Automatyzacja słownika danych w bazach danych makroekonomicznych* (1998–1999). Jest autorem lub współautorem około 50 publikacji oraz 6 patentów. Był także promotorem w kilkunastu zakończonych przewodach doktorskich i recenzentem kilkudziesięciu rozpraw doktorskich i habilitacyjnych oraz wniosków o nadanie tytułu profesora (dla rad wydziałów i CK). Kilku jego doktorantów jest obecnie samodzielnymi pracownikami nauki. Za osiągnięcia badawcze otrzymał nagrody Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (II i III stopnia).

Jacek Bańkowski opracował i prowadził m.in. wykłady z „Programowania maszyn cyfrowych” i „Wstępu do struktur dyskretnych” na Wydziale Elektroniki, a także prowadził wykłady z „Oprogramowania komputerów” i „Baz danych” dla studentów specjalności Informatyka w zarządzaniu w WSPiZ. Wraz z K. Fiałkowskim opracował dwa skrypty dla studentów (2 i 6 wydań w latach 1966–1974), a także dwa podręczniki akademickie — *Programowanie w języku FORTRAN* (PWN, 7 wydań w latach 1972–1987) oraz *Wprowadzenie do informatyki* (PWN 1978, 1981). W latach 1970–1975 kierował pierwszą edycją studium doktoranckiego „Systemy przetwarzania da-

nych” i prowadził zajęcia kierunkowe ze słuchaczami tego Studium. Za działalność dydaktyczną otrzymał nagrody Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (II i III stopnia).

Jest członkiem założycielem Polskiego Towarzystwa Informatycznego, w którym pełnił m.in. funkcję wiceprezesa Zarządu Głównego. Przez wiele kadencji był członkiem Komitetu Informatyki PAN, a także przewodniczącym Komitetu Informacji Naukowej przy Prezydium PAN (1984–1989). Był członkiem rad wydziału i rad naukowych, m.in. Wydziału Elektroniki PW (1967–1975), Instytutu Podstaw Informatyki PAN, IBIN na Wydziale Historii Uniwersytetu Warszawskiego i Instytutu INTE (1975–2002).

W latach 1983–1994 wielokrotnie pełnił funkcję konsultanta w zakresie baz danych i programowania dla wyspecjalizowanych agend ONZ (UNESCO, UNIDO, FAO).

W 2002 roku Instytut INTE został wchłonięty przez Instytut Mechanizacji Budownictwa i Górnictwa Skalnego. W Instytucie tym pracował nad teoretycznymi aspektami związków między bazami danych i językami programowania — aż do przejścia na emeryturę.

Jest żonaty, ma córkę i wnuka. Zna czynnie angielski i rosyjski, biernie francuski i niemiecki. Interesuje się historią, literaturą, muzyką klasyczną i grą w brydża.

